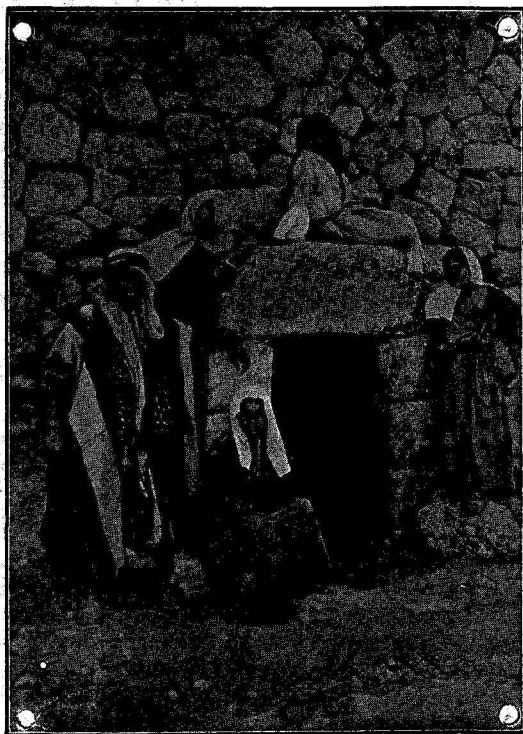

Ὁ Τάφος τοῦ Λαζάρου

Κόρη τῆς Βηθλεὲμ

γαίνει ἀπὸ χθὲς πέντε λεπτά πίσω. "Ὡστε χω-
ρίς νὰ σημάνη τὸ ὥρολόγιον τῆς Μητροπόλεως
ἐσώθην, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν χωρὶς νὰ εἶμαι
τρελλός. . .

(Κινεῖται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ὡς νὰ ἐρευνᾷ
κάτι.) Περίεργον! Τί νὰ μοῦ συμβαίνει. . . Ἐρω-
τευμένος δὲν εἶμαι. Σὰς τὸ βεβαιῶ μὲ ὅλην τὴν
δύναμιν τοῦ . . . λογικοῦ μου. "Αλλῶς τε ἐὰν
ἤμουν ἐρωτευμένος, δὲν θὰ ἤμουν ἐδῶ. «Εἰς τὸ
φροντισμεῖον», θὰ μοῦ εἶπῃτε. Οὔτε. Θὰ ἤμουν
ἀπλούστατα εἰς τὸ πλευρόν τῆς ἐρωμένης μου.
Μὴ λησμονεῖτε ὅτι αὐτὸ τὸ πλευρόν ὑπῆρξεν ἡ
αἰτία νὰ δημιουργηθῇ ἡ γυναῖκα, τὸ ἀριστούρ-
γημα αὐτοῦ τῆς συνεργασίας Θεοῦ καὶ Διαβόλου.
Φλύαρς δὲν εἶμαι, ἀφοῦ μόλις πρὸ πέντε λε-
πτῶν ἤρχισα νὰ ὁμιλῶ, ἠξεύρετε δὲ ποῖαν ση-
μασίαν ἔχουν πέντε λεπτά δι' ἐμέ. . . Ἀστεῖος δὲν
εἶμαι· τὸ ἀντελήφθηκε καὶ δύνανται νὰ τὸ βε-
βαιώσουν τὰ . . . χεῖλη σας. Ἀλλὰ κἄτι μοῦ συμ-
βαίνει. Θέλω. . . καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί θέλω...
Θέλω νὰ παύσω. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ
εἶνε τὸ κἄτι τὸ ὁποῖον ἀπὸ τόσῃν ὥραν μὲ βα-
σανίζει. "Αν ἡ Ἑλλάς προσωρίσται νὰ ζήσῃ καὶ
θὰ ζήσῃ, ἐγὼ προσωρίσται νὰ παύσω καὶ . . . παύω.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΤΩΧΟΣ

Ἀφῆστέ τον γιὰ λίγο τὸν θλιμμένο
Στὸ κρῖον τοῦ στρώμα νὰ κοιμᾶται,
Μεσ' ἀπ' τὸ ροῦχο τὸ μαυροπλεγμένο
Τὴν σπλαχνικὴ ἀτυχία μὴν πλεῖα κυτῖατε.

Ἐκεῖ δὲ φθάνει ἡ χροσωμένη ἀχτίδα
Ποῦ δόσχαρη τὰ μάτια σας σιόλλιζει
"Ἀλλῃ φωτιά τοῦ σιγήθους τοῦ κ' ἐλπίδα
Λαχταριστὰ τὸν ὕπνο του φωτίζει.

Τοῦ δόσινυχου ἡ φωνὴ σὲ σὰς κα' ἂν φθάσῃ
Μεσ' στὴν ἄβυσσο κυλάει νεκρωμένη,
Κἄτι γυρεύει ἐκεῖ νὰ ξεσκεπάσῃ
Μὴ σκοτεινὴ κηλὶδα μαυρισμένη

"Ὅπου ὁ θνητὸς γιὰ στέμμα του φοράει
Χωρὶς τὸ μέτωπό του νὰ μαυρίσῃ
Τὰ σπλάχνα τὴν καρδιά μόνο φωτᾷ
Καὶ μεσ' στὴν πλάσι ἔχει σημάδι ἀφήσει

Μαύρη κηλὶδα, στίγμα ντροπιασμένο
Τὰ χρώματά σου ὁ ἥλιος δὲ χροσώνει,
Τὸ χέρι τοῦ φτωχοῦ βαθειὰ ριγμένο,
Τὰ πάθη σου σ' ἐμὰς θὰ φανερώνῃ.

ΕΛΕΝΗ ΛΑΜΑΡΗ

